

наване на широката маса съсждбоносния а нея Миренъ Договоръ и за да се обяснатъ всички възможни отношения, засѣгнати отъ Ньойския Миръ.

Въ тази работа сж прокарани резко два момента, които се обуславятъ единъ други. Преди всичко въ нея, като червена нишка, преминава мисълта за осжществяването на поетитѣ отъ България задължения. И винаги спомняйки за тия осжществявания, въ по-голѣмата частъ на изследванитѣ въпроси се дохожда до заключението, че то е свързано съ въпиющето неравенство на странитѣ: права за победителитѣ, а задължения и само задължения за победенитѣ!... Сжщевременно дълбокото патриотическо чувство, което въодушевява всѣко издирване направлява вниманието къмъ оная страна, щото справедливостта да бжде отдадена сжщо и на България. Това осигуряване на справедливостъ ще дойде съ прилагането нормитѣ на Международното Право къмъ разрешаване интереситѣ на договорящитѣ страни, а сжщо и защитата на тия интереси въ духа на развиващето се правосъзнание.

Признание значението на Международното право съставлява втората отличителна черта на настоящия трудъ. Благодарение на това значение се посочва надлежния изходъ отъ създаденото въ съвременния животъ международно положение. Държавитѣ, членове на международния съюзъ, сж длъжни да помнятъ, че изпълнението на задълженията отъ „победенитѣ“ е свързано съ признаване правата на последнитѣ, при наличността на което е само мислимо справедливото осжществяване на тия задължения. Заедно съ това, до колкото новия редъ, извиканъ на животъ отъ Мирнитѣ Договори, е свързанъ съ развитието на старото право, последното не трѣбва да бжде едностранно използвано само въ интереса на „победителитѣ“.

Печалното заключение: — *vae victis!*... , къмъ което не веднажъ дохождатъ авторитѣ, изучавайки постановленията на Ньойския Миренъ Договоръ, разбира се, по-малко отъ всѣкога отговоря на светлитѣ надежди и обещания на Съглашението, дадени отъ него въ началото на войната. Въ проявитѣ на международния животъ, презъ последнитѣ години, това заключение и неговото несъответствие съ провъзгласенитѣ намерения, получаватъ ярко осветление.

Нека предположимъ, че съвременнитѣ победители сж прави, допускайки, че тѣ могатъ да се разпореждатъ съ сждбата на Държавитѣ, които тѣ считатъ виновни, предъ себе си и предъ цѣлия свѣтъ. Нимѧ въ такъвъ случай Турция би заслужавала отъ гледната точка на „Главнитѣ Съюзни Сили“ друга участь, а не такава, на каквата бѣха подложени нейнитѣ бивши съюзници?... И нимѧ, не изключително на успѣха на турското оржжие се дължи коренното различие въ съдържанието на Лозанския Миръ отъ това на Ньойския?!. При такива